

Vzpomínka na Viktora.

Víťa Podloucký – Níták, odešel.

Je to sotva deset dní, co jsme spolu u jejich domu na Zbraslavi, ošetřovali jeho malou vinici, na které si velmi zakládal. Byl plný elánu a po předešlých zdravotních problémech, které odezněly, se těšil, jak se opět projede na kole a začne sportovat. Proto mě jeho skon tak zasáhl, stejně jako jeho přátele a kamarády. Netušil jsem, že budu za pár dní požádán Petrem Mokřým o sepsání vzpomínek.

S Viktorem jsme se znali přes padesát let. Za tu dobu se naše životy prolínaly jak v oblasti závodní, tak i později pracovní. Vždy jsme si zachovali vzájemný respekt a zůstali přáteli po celý život.

Viktor měl se sportem celoživotně související vztah. S ježděním na kajaku začínal v kajakářském klubu v Děčíně, ve kterém v té době závodila řada reprezentantů. Po úspěšných mládežnických letech narukoval v roce 1970 k absolvování vojenské základní služby do armádního sportovního klubu Dukla Trenčín. Zde se dále zlepšoval a jeho talent se projevil zejména ve vytrvalostních tratích. V 1973 si jej vyhlédl tehdejší trenér František Čapek a přijal jej do Dukly Praha. Od této doby začal Viktorův vztah jak s Duklou, tak i armádním vrcholovým sportem. Tehdy jsme se poprvé potkali jako soupeři na tratích. Ačkoliv jsme oba byli v jednom klubu a naše vzájemné sportovní soupeření trvalo do roku 1976, kdy jsem ukončil závodní činnost, spolu v jedné lodi jsme seděli jen jednou na mistrovství republiky ve čtyřkajaku.

Viktor dosáhl řady sportovních úspěchů, byl několikanásobný mistr republiky, členem reprezentačního družstva a vrcholem jeho kariéry byla reprezentace na Olympijských hrách 1976 v Montrealu. Sportovní kariéru ukončil v roce 1979. V průběhu sportovní činnosti vystudoval FTVS UK v Praze specializace kanoistiky a poté si dalším studiem doplnil vzdělání a obdržel titul PaedDr. Ve svém dalším směřování se rozhodl pro trenérskou činnost a v roce 1979 byl přijat do Dukly na místo mladšího trenéra. Po tříletém trenérském působení se mu naskytla příležitost zkusit funkcionářskou kariéru na Správě armádního vrcholového sportu, která tehdy byla řídicí složkou armádních vrcholových středisek. Zde působil do roku 1985. Stále jej to však táhlo do loděnice, do které si často chodil zajezdit na kajaku. Vrátil se do Dukly na původní trenérské místo a obklopil se skupinou mladých talentovaných kajakářů, s nimiž dosáhl velmi dobrých výsledků. Ale nebyl by to Viktor, aby se po pár letech nepokusil o změnu. Přihlásil se a úspěšně absolvoval konkurz vypsaný na místo náčelníka úseku sportu ASC Dukla Praha, na které byl v roce 1993 jmenován.

Tímto aktem byla završena jeho sportovní a trenérská činnost a stal se kariérním funkcionářem. Neměl to jednoduché. V této době, na konci devadesátých let, probíhaly v ASC Dukla Praha manažerské turbulence, jejichž komentář nepatří do této vzpomínky, ale které vyvrcholily v roce 2001 řešením na vysoké úrovni. Viktor byl ministrem obrany jmenován jeho zmocněncem pro armádní vrcholový sport. Zde se projevily jeho organizační a řídicí schopnosti a zde také vytvořil řadu dokumentů s platností do dnešní doby. V této funkci setrval osm let, než se rozhodl opět pro další cestu, tentokrát v civilním soukromém sektoru, ve kterém byl stejně jako v předchozích činnostech úspěšný. Celá jeho kariéra byla spjata s Duklou a armádním sportem, samozřejmě hlavně s jeho kanoistikou (kajakařinou), ve které zanechal nerasmazatelnou stopu.

Na závěr mé vzpomínky musím zmínit, že řada věcí v jeho životě by nebyla možná bez obrovské celoživotní podpory jeho ženy Jarmily, rovněž výborné kajakářky, se kterou se v roce 1976 oženil a vychovali dvě děti Martina a Štěpána. Rovněž tak jeho další nejbližší, Petr s Dášou a jeho sestra Pavla, mu byli velkou oporou.

Sepsáno v Praze, dne 18.května 2024

Láďa Souček